

משנה בבא מציעא פרק ג

Mishnah Bava Metzia, chapter 3

(1) If a man entrusts an animal or utensils with his neighbor [as a guardian], and they are stolen or lost, and he [the guardian] pays [for them, or even if he only declares in *bet din* that he intends to pay for them], declining to swear — since it was ruled that an unpaid guardian may swear [that he was not negligent and had not misused them in any way] and be free [from liability]; the thief, if he is found, must pay *kefel* [double restitution], and if he has slaughtered or sold [the animal], he must pay four or fivefold [restitution (see Exodus 22:3)].

To whom does he pay? To the one with whom the object was deposited [by choosing to pay rather than swear, the guardian assumed all the rights from the owner including payment and fines, if and when, the thief is caught]. If he [the unpaid guardian] swears, not wishing to pay: The thief, if found, must pay *kefel*, and if he has slaughtered or sold [the animal], must pay four or fivefold restitution. To whom does he pay? To the owner of the object.

(2) If a man leases a cow from his neighbor [and after receiving permission from the owner], lends it to another where it died a natural death, the lessee swears that it died naturally [since a paid guardian and a lessee take an oath regarding cases of injury, forced capture by robbers or natural death and they are free of liability], and the borrower [who is liable even in a case of natural death] must pay the lessee [from whom he borrowed it]. Said Rabbi Yose; How does one do business with his neighbor's cow [i.e., how could he be paid for an animal that

רבנו עובדיה מברטנורא

א המפקיד. ולא רצה לישבע. שבעת השומרין. שהיה יכול ליפטר אם נשבע שלא פשע בה ושלא שלח בה יד: **למי שהפקדון אצלו.** דכיון דשילם קנה כל תשלומיה. ואפילו לא שילם אלא כיון שאמר בבית דין הריני משלם, קנה כל תשלומיה, לא שנת תשלומי כפל ולא שנת תשלומי ארבעה וחמשה: **ב השוכר פרה מחבירו.** ועמד שוכר והשאלה לאחר ברשות המשכיר. שאם לא נתן לו המשכיר רשות, הא קיימא לך, שומר שמטר לשומר חייב: **ישבע השוכר.** למשכיר. **שמתה כדרכה ופטור.** שהשוכר פטור מן האונסין: **והשואל.** שהוא חייב באונסין, משלם לשוכר, בשבועה

א המפקיד אצל חבירו בהמה או כלים, ונגנבו או שאבדו, שלם ולא רצה לישבע, שהרי אמרו שומר חנם נשבע ויוצא, נמצא הגנב, משלם תשלומי כפל. טבח ומכר, משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם למי שהפקדון אצלו. נשבע ולא רצה לשלם, נמצא הגנב, משלם תשלומי כפל. טבח ומכר, משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם, לבעל הפקדון: **ב השוכר פרה מחבירו והשאלה לאחר ומתה כדרכה ישבע השוכר שמתה כדרכה והשואל ישלם לשוכר.** אמר רבי יוסי כיצד הלה עושה סחורה בפרתו של

never belonged to him]? Rather the [value of the] cow must be returned to its owner [the *halachah* follows Rabbi Yose].

(3) If a man admits [on his own] to two [others], I robbed one of you of a *maneh*, but do not know which of you, or, the father of one of you deposited a *maneh* with me, and I do not know which; he must give each a *maneh*, since he himself confessed [and wants to act in a morally correct manner. However, where two claim that he stole from them and he admits that he stole from one, each of the claimants swears and collects payment. this fine was imposed by the Rabbis as a punishment for stealing. Similarly, where two claim that their father had deposited an object with him and he admits that he received from one, the Rabbis fine him by entitling each to swear and collect, since here, too, he should have remembered who deposited with him].

(4) If two made a deposit with a person [at the same time, in front of each other], one, a *maneh* [which equals one hundred *zuz*] and the other, two hundred [*zuz*] — this one says: The two hundred is mine, and the other, also says: The two hundred is mine [the defendant argues, that due to the fact that you trusted each other by depositing with me at the same time and in front of each other and did not fear that the one who deposited the one hundred would claim the two hundred, I had no obligation to remember who deposited which amount]; he [therefore] gives each a *maneh*, while the rest lies until Eliyahu [the Prophet]

רבנו עובדיה מברטנורא

שהוא נשבע למשכיר: אמר רבי יוסי כיצד הלה עושה סחורה וכו'. והלכה כרבי יוסי: ג אמר לשנים גזלתי לאחד מכם. והם אינם תובעים לו כלום, אלא הוא בא לצאת ידי שמים: נותן לזה מנה ולזה מנה. אבל שנים שתבעוהו והודה שגזל לאחד מהם, ישבע כל אחד מהם שלו גזל, ונותן מנה לזה ומנה לזה. קנס קנסוהו חכמים מפני שעבר על לא תגזול. וכן שנים שתבעו לאחד. כל אחד אומר אבי הפקיד אצלך מנה, והוא אומר אביו של אחד מכם הניח לי מנה ואיני יודע איזהו, הרי כל אחד מהם נשבע שאביו הניח אצלו מנה, ונותן מנה לזה ומנה לזה, דאיזהו פשע בנפשיה דהוה ליה למידק ולזכור מי הניח אצלו המנה: ד שנים שהפקידו אצל אחד זה מנה וזה מאתים. כגון דאפקידו תרווייהו כי הדדי זה בפני זה: נותן לזה מנה ולזה מנה וכו'. דאמר להו אתון לא קפדיתו אהדדי, ולא חשרתם זה את זה שמא חבירו יתבע המאתים. אנא נמי לא רמאי אנפשאי למידק המאתים של מי הן. ונעשו כאילו הניחו כל השלש מאות בצרור אחד, דלא הוי ליה למידק מה יש

arrives [and informs us of the truth]. Said Rabbi Yose; If so [that the thief also recovers his hundred, then], what will the thief lose [and induce him to confess]? Rather, the whole [three hundred *zuz*] must lie until Eliyahu comes.

(5) Likewise, if two utensils [are deposited with a person]; one worth a *maneh* and the other worth one thousand *zuz* — this one claims, The expensive one is mine, while the other claims, The expensive one is mine.

The inferior is given to one of them, and out of the superior [i.e., if it were a golden vessel, we break the vessel], the value of the inferior is given to the second, the rest remaining until Eliyahu comes [even though the owner will eventually recover a damaged vessel]. Said Rabbi Yose; If so, what will the thief lose? Rather the whole must lie until Eliyahu comes [the *halachah* does not follow Rabbi Yose].

(6) If a man deposits produce with his neighbor, even if it suffers [its average] loss [through rodents or rot], he may not touch it [i.e., sell it and give the money to the owner, since one prefers the actual fruits of his own labor, rather than a larger quantity produced by others]. Rabban Shimon ben Gamliel says: He must sell it by order of the court, because it is like returning lost property to its owner. [However, the Sages agree, where the loss through storage is greater than average, that it is sold by order of the court; the *halachah* follows the Sages.]

רבנו עובדיה מברטנורא

לזה בתוכו ומה יש לחבירו: מה הפסיד הרמאי. ולעולם לא יודה על האמת: ה' וכן שני כלים. לרבנן אצטריכא ליה. ולא זו אף זו קתני, לא מיבעיא במנה ומאתים דליכא פסידא דשבירת בלי, אמרו רבנן נותן לזה מנה ולזה מנה, אלא אפילו בשני כלים דאיכא פסידא שצריך לשבר הכלי הגדול כדי לתת ממנו דמי הקטן, ולכשיבא אליהו נמצא שבעל הכלי הגדול הפסיד שנשבר הכלי שלו, וסלקא דעתך אמינא דבהא מודו רבנן לר' יוסי שהכל יהא מונח עד שיבא אליהו. קמשמע לן. והלכה כחכמים: ו אבודים. על ידי עכברים או רקבון: לא יגע בהן. למכרן לפי שרוצה אדם בקב שלו מתשעה קבין של חבירו. קב שלו חביב עליו ע"י שעמל בו, מתשעה קבין של אחרים שיקח בדמיון אם ימכרם. ולא אמרו רבנן הרי זה לא יגע בהן, אלא שלא אבדו אלא עד כדי חסרונו המפורש במשנתנו, לחטים ולאורז תשעה חצאי קבין לכור וכו'. אבל אם אבדו יותר מכדי חסרונו, מודים

שִׁבּוּא אֱלִיהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, אִם כֵּן מַה הַפְסִיד הָרַמָּאִי. אֶלָּא הַכֹּל יֵהָא מְנַח עַד שִׁבּוּא אֱלִיהוּ: ה' וְכֵן שְׁנֵי כְלָיִם, אֶחָד יָפֵה מְנַח וְאֶחָד יָפֵה אֶלְפָּה זוּז, זֶה אוֹמֵר יָפֵה שְׁלִי זוּה אוֹמֵר יָפֵה שְׁלִי, נוֹתֵן אֶת הַקֶּטָן לְאֶחָד מֵהֶן, וּמִתּוֹךְ הַגְּדוֹל נוֹתֵן דְּמֵי הַקֶּטָן לְשֵׁנִי, וְהַשְּׂאֵר יֵהָא מְנַח עַד שִׁבּוּא אֱלִיהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, אִם כֵּן מַה הַפְסִיד הָרַמָּאִי. אֶלָּא הַכֹּל יֵהָא מְנַח עַד שִׁבּוּא אֱלִיהוּ: ו' הַמְפַקֵּד פְּרוֹת אֶצֶל חֲבֵרוֹ, אִפְלוּ הֵן אֲבוּדִין לֹא יִגַע בְּהֵן. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, מוֹכְרֵן בְּפָנֵי בֵּית דִּין, מִפְּנֵי שְׁהוּא כְּמִשִּׁיב אֲבָדָה לְבַעְלֵים:

(7) If a man entrusts produce with his neighbor [and he stored it together with his own produce in one large pile], he [the guardian] may [upon returning it] make deductions for loss [due to mice, as follows]: For wheat and rice, nine half *kav* [i.e., 4.5 *kav*] per *kor* [= 30 *se'ah* = 180 *kav*, i.e., 2.5 %]; for barley and millet, nine *kav* per *kor* [i.e., 5 %]; for spelt and linseed, three *se'ah* per *kor* [10 %]: All depending on the quantity [of produce]

and the [amount of] time [stored, i.e., these deductions are made per *kor* and per annum]. Said Rabbi Yohanan ben Nuri; What do mice care; they eat [the same] whether the quantity is large or small! Therefore, he may make deductions for one *kor* only. Rabbi Yehudah says: If it is a large quantity [10 *kor* or more and it was stored during the dry season and returned during the wet season], he does not deduct any loss at all, since [during the wet season] it increases [by swelling, thus offsetting the losses; the *halachah* does not follow Rabbi Yohanan ben Nuri, or Rabbi Yehudah].

(8) [If one entrusts wine with his neighbor and he stored it in the same barrel as his own wine] he deducts a sixth of the wine [which is the amount usually absorbed by the walls of the barrel]. Rabbi Yehudah says: A fifth [since the clay

רבנו עובדיה מברטנורא

חכמים לרבן שמעון בן גמליאל דמוכרין בבית דין. והלכה כחכמים: ז המפקיד פירות אצל חבירו. ועירבן הנפקד עם פירותיו והיה מסתפק מהן ואינו יודע שיעור מה שאכל. כשבא להחזירן יוציא לו חסרונות, יפחות כמה הם רגילים לחסור: תשעה חצאי קבין לכור. הכור שלשים סאין, והסאה ששה קבין: הכל לפי המדה. כן לכל כור וכור: הכל לפי הזמן. שהניחם בידו. לכל שנה ושנה ינכה לו כך: מה איכפת להו לעכברים. כך אוכלים ממדה מועטת כמו ממדה מרובה. הלכך תשעה חצאי קבין לשנה בין לכור בין לעשרה כורין: אם היתה מדה מרובה. שהפקיד אצלו הרבה, מעשרה כורים ולמעלה, לא יוציא לו חסרונות: מפני שהן מותרות. שבימות הגורן כשמפקידים החטים, יבשים, ובימות הגשמים כשמחזירן נופחות. ובאכילת עכברים אינן נחסרין כל כך לכל כור וכור, דכולי האי לא אכלי עכברים מעשרה כורין, הלכך נפחתו משלמת למה שעכברים אוכלים. ואין הלכה לא כרבי יהודה ולא כרבי יוחנן בן נורי. וכל השיעורים הללו בארץ ישראל ובימי התנאים. אבל בשאר ארצות ובזמנים הללו, הכל כפי מה שרגילים הזורעים לחסר באותה מדינה ובאותו זמן: ח יוציא לו שתות ליון. אם הפקיד אצלו יין ועירבו עם יינו, הקנקנים בולעים שתות: רבי יהודה

in his area absorbed more]. [In the case of oil] he deducts three *log* of oil per one hundred [3%], which comprises a *log* and a half for lees, and one and a half for absorption [into the walls of the barrel]. But if it were refined oil, he makes no deduction for lees. If they were old barrels [already having absorbed the maximum], he makes no deduction for absorption. Rabbi Yehudah says; Even if he sells

המש. יוציא לו שלשת לגין שמן למאה, לג ומחצה שמרים, לג ומחצה בלע. אם היה שמן מזוקק, אינו מוציא לו שמרים. אם היה קנקנים ישנים, אינו מוציא לו בלע. רבי יהודה אומר, אף המוכר שמן מזוקק לתברו כל ימות השנה, הרי זה מקבל עליו לג ומחצה שמרים למאה: ט המפקיד חבית אצל תברו, ולא יחדו לה הבעלים מקום, וטלטלה ונשברה, אם מתוך ידו נשברה, לצרכו, חיב, לצרכה, פטור. אם משהניחה נשברה, בין לצרכו בין לצרכה פטור. יחדו לה הבעלים

the whole year [i.e., he purchased oil for the entire year which is supplied, a bit at a time, as needed, without any lees], the latter must accept a *log* and a half of lees per one hundred [*log*; the *halachah* does not follow Rabbi Yehudah].

(9) If a man deposited a barrel with his neighbor, and [he] the owner did not designate [by saying to the guardian; Lend me] a place for it, and he [the guardian] moved it and it broke: If it broke while in his hand — [if he moved it] for his own personal purposes [e.g., he used it as a stool], he is responsible [since a borrower, without permission, is considered a thief and has liability even for accidents]; [if] for its own need [e.g., if the barrel was not in a safe place], he is not responsible. If it broke after he put it down, whether [he moved it] for his personal need or for its need, he is not liable [this follows the view of Rabbi Yishmael, that once an item is returned to a safe place even though the owner was not aware of its unauthorized use or of its return, he resumes his status as an unpaid guardian who only bears liability for negligence]. If [however,] the

רבנו עובדיה מברטנורא

אומר חומש. שהקרקע שהיו עושים ממנו הקנקנים באתריה דרבי יהודה בלע חומש. והכל לפי המקום: אף המוכר וכו'. כשם שאמרו שמרים במפקיד, כך אמרו במוכר. שהמוכר שמן לחבירו ונותן לו מתוך חביותיו שמן מזוקק תמיד שהוא מסתפק ממנו, הרי הלוקח מקבל עליו לפחות לו לוג ומחצה מחמת שמרים לכל מאה לוג. ואין הלכה כר' יהודה: ט לא יחדו לה הבעלים מקום. בבית שומר, לומר לו זוית זו השאילני: לצרכו. להשתמש בה: לצרכה. שהיתה במקום שקרובה להשתבר: אם משהניחה. שכלה תשמישו הניחה במקום משתמר. בין שטלטלה מתחלה לצרכו, בין שטלטלה לצרכה, פטור. דאמרינן משהחזירה הרי היא ברשות הבעלים כבתחלה, ואינו עליה אלא כשומר חנם ופטור על אונסיה, ואע"פ שלא הודיע לבעלים לומר נטלתי והחזרתיה. ורישא דמתניתין רבי ישמעאל היא, דאמר בגונב טלה מן העדר והחזירו למקומו שהוא פטור דלא בעינן דעת בעלים. והאי

owner designated a place for it, and he moved it and it broke, whether it was in his hand or after he put it down — [if he moved it] for his personal purposes, he is responsible [this follows the view of Rabbi Akiva who maintains that although an item is returned to a safe place, he retains his status as a thief until the owner is notified of its unauthorized use and its subsequent return]; if for its own need, he is not liable.

(10) If a man entrusted money [for safekeeping] with his neighbor, who bound it up and carried it [over his shoulder] behind him, [or the guardian further] entrusted it to his minor son or daughter and locked [the door] before them, but not properly, he is liable, because he did not guard [it] in the manner of guardians. [In the first case, because money should always be guarded in his hands in front of him. In the second case, because he handed it over to his minor children. Had they been adults he would not be liable, since a person who deposits with another expects that the wife and children may assist him. (In a case where the money was deposited with him, in his house, he must guard it by: a) burying it in the ground, or b) hiding it in a wall within one handbreadth from

רבנו עובדיה מברטנורא

דקתני לא יחדו לה הבעלים מקום, לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא יחדו לה הבעלים מקום והחזירה למקומה לאחר שנשתמש בה לצרכו שהוא פטור, ואע"פ שלא הודיע לבעלים, שהרי החזירה למקום המיוחד לה, אלא אפילו לא יחדו לה הבעלים מקום, דלאו למקום מיוחד לה החזירה, פטור, הואיל והחזירה למקום משתמר, דלא בעינן דעת בעלים: **ובין משהניחה לצרכו חייב**. סיפא זו אתאן לרבי עקיבא דאמר בגונב טלה מן העדר והחזירו למקומו ונאנס, לעולם הוא חייב, עד שיוודיע לבעלים שגנב והחזיר. והכא נמי לאחר שנשתמש בה לצרכו ונעשה גולן עליה אע"פ שהניחה במקום המשתמר, חייב. והאי דקתני בסיפא יחדו לה הבעלים מקום, לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא לא יחדו שהוא חייב משהניחה לאחר שנשתמש לצרכו, דהא לא הניחה במקום המיוחד לה, אלא אפילו יחדו לה מקום שחזר והניחה במקומה, חייב, דבעינן דעת בעלים. ורישא רבי ישמעאל וסיפא ר"ע. והכי מוקמינן לה בגמרא: **' צררן**. בסודרה: **והפשילן לאחוריו**. אע"פ ששמירה מעולה היא, חייב, שהמולך מעות של פקדון ממקום למקום אין להם שמירה אלא בידו, דכתיב (דברים י"ד) וצרת הכסף בידך, אע"פ שצוררים הם, יהיו בידך. ואם בבית הוא, אין להם שמירה אלא בקרקע, ובכותל, בטפח הסמוך לתקרה או בטפח הסמוך לארץ. שאין דרך הגנבים לחפש שם. ואם שמר בענין אחר, פושע הוא וחייב. אלא אם כן התנה מתחלה עם המפקיד שעל מנת כן הוא מקבל הפקדון שלא יתחייב בכל השמירות הללו: **לבנו ולבתו הקטנים**. אבל לגדולים, נשבעים הם ששמרו בדרך השומרים ופטור. ולא אמרינן בהא שומר שמסר לשומר חייב, שדרך האדם להפקיד מה שהופקד בידו, ביד אשתו ובניו.

the ceiling or the ground).] But if he guarded it in the manner of guardians [and it was stolen or lost], he [being an unpaid guardian] is exempt.

(11) If a man deposits money with a money changer, if bound up [and sealed, or tied in an unusual type of knot], he must not use it; therefore [since he may not use it, he is considered an unpaid guardian and] if it is lost, he does not bear liability.

[However,] if loose, he [the money changer] may use it [and he is now considered a paid guardian, and] therefore, if it is lost, he bears liability [for loss or theft. If he actually used the money, the money changer has become a borrower who bears liability even for accidents]. [But if he deposits it] with a private individual, whether it is bound up or loose, he may not use it; therefore if it is lost, he [being considered an unpaid guardian] does not bear liability. A shopkeeper is considered a private individual; these are the words of Rabbi Meir. Rabbi Yehudah says: A shopkeeper is considered a money changer [the *halachah* follows Rabbi Yehudah].

(12) If a man had laid his hand [unlawfully] upon his fellow's property [entrusted with him for safekeeping]: the School of Shammai say: He is punished [and is liable] in respect to decrease [in value. If he was given a sheep to safeguard and it was pregnant or had wool and he misused it, and subsequent to its giving birth or the wool being shorn it was stolen, he is liable for its decrease, i.e., for the sheep and the newborn or the sheep's wool] and [is also liable to] increase [in value. If he was given a sheep that was not pregnant or was recently shorn of its

רבנו עובדיה מברטנורה

וכל המפקיד, על דעת שיתנם הנפקד ביד אשתו ובניו הוא מפקיד: **לא אם צרורין**. והתומין, או קשורים קשר משונה: **לא ישתמש בהן**. אבל אם אינם תתומים או קשורים קשר משונה אע"פ שצרורין, הרי הן כמותרין וכאילו אינם קשורים כלל, ומותר להשתמש בהן: **חייב באחריותן**. ואפילו לא נשתמש בהן הוי עליהם שומר שבר, מפני שיכול להשתמש בהם, וחייב בגניבה ואבדה: ואם נשתמש, הווי מלוה גביה וחייב אף באונסין: **רבי יהודה אומר כשולחני**. והלכה כרבי יהודה: **יב ילקה בחסר וביתר**. במה שחסר הפקדון, ובמה שהותיר. כגון שהפקיד אצלו רחל טעונה צמר, או מעוברת, ונגזזה או ילדה לאחר ששלח בה יד, משלם אותה ואת גיותיה ואת ולדותיה, ונמצא שהוא לוקה במה שחסרה אצלו, וביתר, שאם נתעברה או טענה צמר כשהיא אצלו, משלם אותה

כְּדֶרֶךְ הַשּׁוֹמְרִים. וְאִם שָׁמַר כְּדֶרֶךְ הַשּׁוֹמְרִים, פְּטוּר: **יֵא הַמִּפְקִיד מְעוֹת אֲצֵל שְׁלַחְנִי, אִם צְרוּרִין, לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם, לְפִיכָּךְ אִם אָבְדוּ אִינוֹ חַיִּב בְּאַחֲרֵייתָן, מִתְרִין, יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן, לְפִיכָּךְ אִם אָבְדוּ חַיִּב בְּאַחֲרֵייתָן. אֲצֵל בַּעַל הַבַּיִת, בֵּין צְרוּרִין וּבֵין מְתָרִים לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן, לְפִיכָּךְ אִם אָבְדוּ אִינוֹ חַיִּב בְּאַחֲרֵייתָן. חֲנוּנִי כְּבַעַל הַבַּיִת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, חֲנוּנִי כְּשְׁלַחְנִי: **יב הַשּׁוֹלַח יָד בְּפִקְדוֹן, בֵּית שְׂמַאי אֹמְרִים, יִלְקָה בְּחָסֵר****

wool and after having misused it, she became pregnant or its wool had grown and it was stolen, he pays for the increase, i.e., for a pregnant sheep or an unshorn one]. The School of Hillel say: [he must pay its value] as when it was withdrawn [from the owner, i.e., the value at the time it was given to him for safekeeping]. Rabbi Akiva says: [He pays whatever its

value] at the time the claim is made [against him in court; the *halachah* follows the School of Hillel]. If a man plans [i.e., expresses his intention in the presence of two witnesses] to lay his hand [unlawfully] upon his fellow's property [entrusted with him for safekeeping]; the School of Shammai say: He is [immediately] responsible [for all accidents, since the verse states; "Regarding any (דבר lit. word) matter of dishonesty," (Exodus 22:8) i.e., as soon as he speaks of his dishonest intention]; but the School of Hillel say: He is not responsible until he [actually] uses it [unlawfully], for it is written, "That he had not laid his hand upon his fellow's property." (ibid. verse 10) How so? If he [the guardian] inclines the barrel [given into his keeping] and removes a *revi'it* [a quarter *log* of wine], and [later on] it breaks, [since he did not lift it] he pays only for the *revi'it*. But if he lifts it and takes a *revi'it* from it and it breaks [afterwards, since by lifting it he took possession of the entire barrel], he must pay its entire value.

רבנו עובדיה מברטנורא

טעונה ומעוברת כמות שהיא עכשיו, והרי לוקה ביתר: ובית הלל אומרים כשעת הוצאה. מבית הבעלים, אם טעונה טעונה, ואם רקנית רקנית: רבי עקיבא אומר כשעת התביעה. כמו שהוא הפקדון בשעת העמדה בדין. דכתיב (ויקרא ד) לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו, יתן כמו שהוא ביום אשמתו, ביום שמתחייב בו בדין. והלכה כבית הלל: החושב לשלוח יד בפקדון. אמר בפני עדים אטול פקדונו של פלוני לעצמי: בית שמאי מחייבים. דכתיב (שמות כב) על כל דבר פשע, משעה שדיבר לשלוח יד הוי פושע: עד שישלח בו יד. דכתיב אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. והאי על כל דבר פשע, דרשי ביה בית הלל, אמר לעבדו ולשלוחו לשלוח יד בפקדון מנין שהוא חייב, תלמוד לומר על כל דבר פשע: כיצד הטה את החבית. השתא מפרש למלתייהו דבית הלל. ואית ספרים דלא גרסי כיצד. ומלתא באנפה נפשה היא: ונשברה. לאחר זמן: אינו משלם אלא רביעית. דשליחות יד אינו מתחייב באונסים עד שימשוך או יגביה דהוי קניה: הגביהה ונטל. לאו דוקא נטל, דמכי אנגבה על מנת ליטול חייב באונסיה אפילו לא נטל ממנה כלום. ואם נטל רביעית מן החבית והחמיץ היין הנשאר בחבית אחר כן, אע"פ שלא הגביה החבית משלם כל היין, שהוא גרם ליין

וביתר. ובית הלל אומרים, כשעת הוצאה. רבי עקיבא אומר, כשעת התביעה. החושב לשלוח יד בפקדון, בית שמאי אומרים, חייב. ובית הלל אומרים, אינו חייב עד שישלח בו יד, (שנאמר (שמות כב) אם לא שלח ידו במלאכת רעהו). כיצד. הטה את החבית ונטל הימנה רביעית, ונשברה, אינו משלם אלא רביעית, הגביהה ונטל הימנה רביעית, ונשברה, משלם דמי כלה:

שהחמיץ, ויגרי דידיה הוא דאהני ליה:

Copyright © 2008 eMishnah.com All Rights Reserved.

Excerpted from "The Mishnah: A New Integrated Translation and Commentary"

Distributed by Israel Book Shop (732) 901-3009